

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА СА ОБЈАВЉИВАЊА ПРЕСУДЕ
дана 06.07.2020. године

Председник већа:

УТВРЂУЈЕ СЕ да су на објављивање пресуде приступили:

-заменик тужиоца за ратне злочине [REDACTED]

-окривљени Хусеин Мујановић, доведен преко Управе Окружног затвора у Београду,

-браниоци окривљеног Душан Игњатовић, адвокат у Београду и Драган Крговић, адвокат у Београду.

Устаните.

Након већања и гласања, веће је једногласно донело, а председник већа објављује

У ИМЕ НАРОДА

П Р Е С У Д У

окривљени Хусеин Мујановић, са личним подацима као у списима

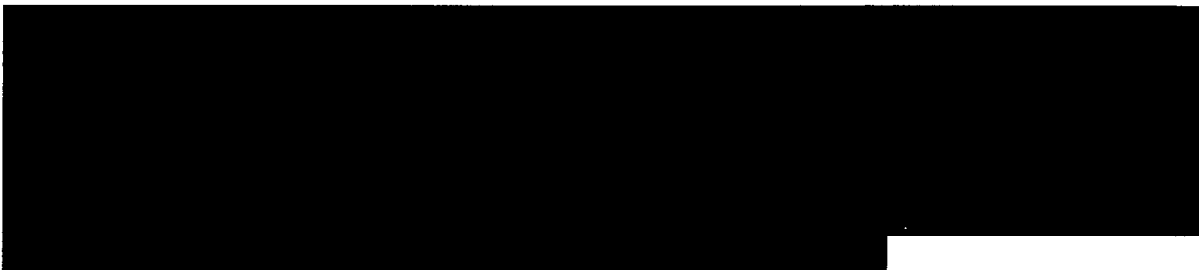
К Р И В Ј Е:

Што је:

У временском периоду од 08. јула 1992. године до 15. октобра 1992. године, за време унутрашњег (немеђународног) оружаног сукоба који се водио на територији Републике Босне и Херцеговине (БиХ), између Војске Републике Српске и Армије БиХ, као припадник оружаных снага Армије БиХ, и то као управник војничког притвора оружаных снага Армија БиХ-Илица у Храсници, Улица Игмански партизански одред број 11, кршећи правила садржана у члану 3. став 1. тачка 1. под а) и ц) IV Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12. августа 1949. године, члан 4. став 1. и 2. под а) и члан 5. став 1. под б) Допунског протокола уз Женевске конвенције од 12. августа 1949. године о заштити жртава немеђународног оружаног сукоба (Протокол II),

1. противзаконито затварање

Држао затворене у војничком притвору оружаных снага Армије БиХ, без законског основа и без одлуке надлежног органа, око тридесет српских цивила, међу којима [REDACTED]



2. нечовечно поступање

Према затвореним српским цивилима окривљени је у својству управника војничког притвора оружаних снага Армије БиХ нечовечно поступао, наносио им тешке душевне патње, јер им није обезбедио минималне животне услове, држао их је затворене у гаражама које су преграђене тако да су од једне гараже прављене две ћелије, без прозора, лежајева и другог инвентара, затворени цивили су спавали на бетону, без покривача, нису имали тоалет већ су нужду морали да врше у једну лимену канту, нису имали славину са текућом водом, а дневно су добијали само једну флашу воде по затворској ћелији, док су за јело дневно добијали минималне количине хране, један или највише два obroka који се састојао од 12 или 13 кашика течности и кришку хлеба по особи, због чега су све време били гладни и жедни, а није им пружио ни основну здравствену заштиту,

3. издавао наредбе и учествовао у наношењу повреда телесног интегритета

А) Наређивао је НН припадницима притворске страже да мушке затворенике ноћу изводе из њихових притворских ћелија и одводе у атомско склониште, те да их тамо пребијају и муче, наносећи им велике патње и повреде телесног интегритета, па је тако у ноћи 02. на 03. август 1992. године, издао наређење притворским стражарима да групу затвореника одведу у атомско склониште и тамо их туку, услед чега су оштећени задобили телесне повреде, а од последица тог пребијања наступила је смрт код [REDACTED] [REDACTED] док је једино [REDACTED] преживео, иако су и за њега стражари помислили да је подлегао повредама.

Б) Неутврђеног дана средином месеца јула 1992. године, у просторију која се налазила насупрот импровизованих ћелија војничког притвора оружаних снага Армије БиХ и коју је окривљени Хусеин Мујановић користио као своју канцеларију, притворски стражари, [REDACTED] и [REDACTED] довели су оштећеног [REDACTED], где га је окривљени Хусеин Мујановић више пута ударио гвозденим шипком промера 10 цм у пределу главе и леђа, услед чега је оштећени [REDACTED] пао на тло, да би након тога окривљени наставио да га удара рукама и ногама по глави и телу, од чега је оштећени изгубио свест и задобио телесне повреде.

В) Неутврђеног дана почетком месеца септембра 1992. године, заједно са [REDACTED] и још два НН припадника притворске страже мучио и телесно повређивао оштећеног [REDACTED], тако што је најпре притворски стражар [REDACTED] извео оштећеног из његове ћелије и одвео га у атомско склониште, где су га сви тукли палицама, кундацима, рукама и ногама у пределу главе и тела, да би му потом наредили да рашири ноге након чега је задобио и ударац чизмом у гениталије, услед чега је [REDACTED] задобио телесне повреде

- чиме је извршио кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1. Кривичног закона Савезне Републике Југославије.

Па га суд на основу наведених законских прописа и применом одредби члана 4, 5, 33, 38 и 41 КЗ СРЈ

О С У Ђ У Ј Е

на казну затвора у трајању од 10 (десет) година

у коју му се на основу одредбе члана 63 став 1 КЗ урачунава време проведено у притвору у периоду од 30. јула 2018. године па надаље.

На основу одредби члана 258 став 4 ЗКП оштећени се за остваривање имовинскоправног захтева упућују на парницу.

На основу члана 264 став 1 ЗКП у вези члана 261 ЗКП **обавезује се** окривљени Хусеин Мујановић да накнади трошкове кривичног поступка у износу од 138.409,65 динара као и да плати трошкове судског паушала у износу од 15.000,00 динара, у року од 15 (петнаест) дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

На основу одредбе члана 425-а став 5 и став 6 Законика о кривичном поступку, након доношења првостепене пресуде, веће доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Према окривљеном Хусеину Мујановићу, на основу одредбе члана 21. став 1 тачка 1 Законика о кривичном поступку

ПРОДУЖАВА СЕ ПРИТВОР

који му је одређен решењем судије за претходни поступак Вишег суда у Београду, Одељења за ратне злочине КПП-По2 2/2018 од 01. августа 2018. године, а који му се рачуна од 30. јула 2018. године, када је лишен слободе и који му по овом решењу може трајати до упућивања у завод за извршење кривичних санкција, али најдуже док не истекне време трајања казне изречене у првостепеној пресуди.

Против овог решења дозвољена је жалба Апелационом суду у Београду преко овог суда, у року од 3 дана од дана пријема преписа решења.

Жалба не задржава извршење решења.

Седите, укратко о разлозима.

Након већања и гласања судско већ је донело пресуду која вам је управо саопштена. Она је донета само на основу доказа изведених током главног претреса.

савесном оценом сваког доказа појединачно и у вези са осталим доказима, како то прописују одредбе члана 419 став 1 и став 2 ЗКП.

Окривљени се оптужницом Тужилаштва за ратне злочине КТО број 10/18 24. децембра 2018. године терети да је у временском периоду од осмог јула 1992. године до петнаестог октобра исте године, за време унутрашњег (немеђународног) оружаног сукоба који се водио на територији Републике Босне и Херцеговине (БиХ), између Војске Републике Српске и Армије БиХ, као припадник оружаных снага Армије БиХ, управник војничког притвора оружаных снага Армије БиХ-Илица у Храсници, кршећи правила садржана у члану 3. став 1 тачка 1. под а) и ц) IV Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12. августа 1949. године, члана 4. став 1. и 2. под а) и члана 5. став 1. под б) Допунског протокола уз Женевске конвенције од 12. августа 1949. године о заштити жртава немеђународног оружаног сукоба (Протокол II), терети да је 1. противзаконито затварао, држећи затворене у притвору, без законског основа и без одлуке надлежног органа, око тридесет српских цивила, 2. као управник нечовечно поступао према затвореним српским цивилима наносећи им тешке душевне патње, јер им није обезбедио минимум услова за живот, те 3. издавао наредбе и учествовао у наношењу повреда телесног интегритета, у три различите временски одвојена случаја, у ноћи 2/3. август 1992. године, неутврђеног дана средином јула месеца 1992. године и неутврђеног дана почетком септембра исте године.

У смислу одредаба међународног права, оружани сукоб постоји када се прибегава оружаној сили или постоји оружано насиље у дужем трајању између органа власти и организованих наоружаних група или између две и више таквих група унутар једне државе. Ценећи природу овог оружаног сукоба, који се водио између наоружаних формација на територији Босне и Херцеговине, закључак је да се радило о унутрашњем оружаном сукобу, који је био довољног обима и интензитета да би се могла применити правила међународног ратног права садржана у члану 3 Женевске конвенције о поступању са грађанским лицима за време рата (IV Женевска конвенција), а односи се и на сукобе који немају међународни карактер и који обавезује сваку од страна у сукобу, да у случају оружаног сукоба који избије на територији једне од страна уговорница, примењује одредбе овог члана, као и правила Допунског протокола уз Женевске конвенције о заштити жртава немеђународних оружаных сукоба (Протокол II). Члан 3 је заједнички за све четири Женевске конвенције и применљив је на оружане сукобе уопште.

Што се тиче постојања унутрашњег, немеђународног, оружаног сукоба на територији Републике БиХ, његово постојање у временском периоду за који се терети оптужени Мујановић, од 08.0 јула 1992. до 15. октобра исте године није спорно јер је тај сукоб на територији Републике Босне и Херцеговине трајао од 01. марта 1992. до 14. децембра 1995. године, што представља ноторну чињеницу, необориву претпоставку, коју потврђују баш сви учесници у поступку и коју нико ни на који начин није оспоравао, нити довео у питање.

Услов за постојање кривичног дела татни злочин из члана 142 став 1 КЗ СРЈ огледа се у присуству битних обележја бића тог кривичног дела, а то су : 1. постојање оружаног сукоба у периоду извршења, 2. постојање кршења правила међународног хуманитарног права, те да је то кршење по начину и последицама било тешко; 3. постојање узрочне везе између радњи оптуженог и оружаног сукоба, односно да је оптужени дело извршио користећи контекст оружаног сукоба, такозвани нексус и 4.

да је кривично дело извршено против лица, оштећених, која нису активно учествовала у непријатељствима, односно, како је то предвиђено Женевским конвенцијама, против заштићених лица. Ово кривично дело је извршено када је учинилац предузео барем једну од инкриминисаних радњи које су у закону постављене алтернативно.

Некус, као суштинска повезаност ратних сукоба и догађаја о којем се суди, који представљају радње извршењ кривичног дела је неопходан и саставни је елемент сваког оваквог кривичног дела, где за његово постојање није неопходно да се инкриминисани догађај збио у самим ратним дејствима, већ да је догађај био тесно повезан са ратним сукобом. У конкретном случају, сви учесници овога поступка су то потврдили, непријатељства и сукоби супротстављених страна су постојали све време током вршења конкретног кривичног дела, од његовог почетка, и пре тога, па дуго након краја извршења. Оштећене су као припаднике српске националности хапсила униформисана лица, припадници хрватске и бошњачке националности, припадници армије БиХ и одводили у затвор који је основала иста та армија, а окривљени Мујановић је, такође био припадник ове армије.

Одредбом члана 3 став 1 тачка 1а Женевске конвенције о поступању са грађанским лицима за време рата (IV Женевска конвенција) од 12. августа 1949. године, предвиђено је да ће се у случају оружаног сукоба који нема карактер међународног сукоба према лицима која не учествују непосредно у непријатељствима, подразумевајући ту и припаднике оружаних снага који су положили оружје и лица онеспособљена за борбу услед болести, рана, лишења слободе или из било којег другог узрока, поступати у свакој прилици човечно, без икакве неповољније дискриминације засноване на раси, боји коже, вери или убеђењу, полу, рођењу или имовном стању или било ком другом сличном мерилу и у том циљу забрањени су у свако доба и на сваком месту према горе наведеним лицима, између осталог, повреде које се наносе животу и телесном интегритету, нарочито све врсте убистава, осакаћења, свирепости и мучења (тачка а). Дакле, наведеним чланом побројани су сви поступци, формално и фактички радње извршења, и сваки од њих представља тешко кршење међународног хуманитарног права, тако да је овај елемент кривичног дела остварен извршењем ма које од набројаних радњи.

Исто тако, чланом 13 став 2 Допунског протокола уз Женевске конвенције од 12. августа 1949. године о заштити жртава немеђународног оружаног сукоба (Протокол II од 08. јуна 1977. године) предвиђено је да цивилно становништво и појединци цивили неће бити предмет напада. Забрањени су акти или претње насиљем, чији је главни циљ да шире страх међу цивилним становништвом, док је чланом 4 став 1 наведеног Протокола предвиђено да сва лица која не узимају директно учешће или која су престала да учествују у непријатељствима, без обзира на то да ли је њихова слобода била ограничена или не, имају право да њихова личност, част и убеђење и верско убеђење буду поштовани; да ће она ће у свим приликама бити хумано третирана, без икакве дискриминације и да је забрањено наређивати да не сме бити преживелих док је ставим 2 а истог члана прописано да јесу и остају забрањена у свако доба и на сваком месту насиље над животом, здрављем и физичким или менталним благостањем људи, нарочито убиство и окупно поступање, као што су мучење, сакаћење или било који облик телесне казне.

Окривљени Хусеин Мујановић, кога су заточеници затвора у гаражама звали «Хусо», што је суштински скраћен облик његовог личног имена, извесно је отпочетка,

од његовог оснивања, био управник војничког притвора. Ту чињеницу, да је окривљени био управник војничког притвора оружаних снага Армије БиХ, од самог оснивања па до 15. октобра 1992. године, када је, наводно, смењен због бекства једног затвореника, доказује се, пре свега, јединственом садржином исказа испитаних сведока [REDACTED]

[REDACTED] те [REDACTED]. Ови сведоци, свако са својим личним опажањима и искуствима са окривљеним, ипак јединствено описују окривљеног, именом, пореклом, стасом и активностима, а већина га је примарно и препознала путем фотографија у фото албуму, а касније и физички, на главном претресу.

Што се тиче временског периода у којем је окривљени Хусеин Мујановић био управник затвора, највећи број именованих сведока је у војнички притвор оружаних снага Армије БиХ у гаражама, затворен одмах након што су гараже преуређене, при чему су претходно, до тог тренутка, били затворени у Основној школи „Алекса Шантић“, за коју наводе да су услови живота били бољи од оних у гаражама и у којој окривљени није имао учешће, нити је био присутан. Први који је од сведока испитан на суђењу и одведен у војнички притвор у гаражама, био је сведок [REDACTED] који у свом исказу потврђује да је окривљени Хусеин Мујановић био управник затвора у периоду од осмог јула 1992. године и да нико други то није био пре њега. Уз исказе сведока, затвореника и жртава овог затвора, очевидаца целог догађаја о којем се суди, стоје и писани документи као што су 1. Захтјев за повраћај акумулатора од 30. јула 1992. г., 2. Службена забиљешка од 04. октобра 1992. 3. Службена забиљешка од 09. октобра 1992.. те 4. Наредба о разрјешењу окривљеног од 15. октобра 1992. г. су материјални докази који јасно и без дилеме указују на чињеницу да је окривљени вршио дужност управника затвора и да ју је вршио у период у којем је то утврђено пресудом.

У погледу ове чињенице, окривљени и његови браниоци су коначно, након што је окривљени у истражном поступку порицао да је уопште обављао ову дужност, истицали како је он то постао 26. августа 1992. године, као доказ нудећи извод из званичне евиденција Републике Босне и Херцеговине, по којој је окривљени Мујановић у Армију БиХ ступио тога датума. Међутим, суд је поверовао исказима сведока очевидаца и спомињаном Захтјеву за повраћај акумулатора јер, иако нема сумње у веродостојност извода, он ипак представља административни документ и формалног је карактера, па ни у ком случају не мора коинцидирати са стварним датумом приступања окривљеног Армији БиХ, а поготову не његовим преузимањем дужности управника војничког притвора о коме је реч.

Окривљеном Мујановићу се под тачком 1 изреке ставља на терет противправно затварање око 30 лица, цивила српске националности. Сва лица која се наводе у оптужници и за која је у поступку утврђено да су била дуже време затворена у гаражама, су српске националности и они су очигледно, према њиховим исказима и осталим околностима догађаја, били ухапшени само из разлога своје националне припадности. Сви сведоци испитани на главном претресу потврдили су навод из оптужнице, да нису добили било какву одлуку о свом притварању, нити им је саопштено да су, и због чега, притворени. Сваки разлог о свом притварању, који су у исказу навели, представља њихово лично мишљење и став изведен на основу догађаја који су претходили, а не и сазнање које су добили од надлежних из затвора у који су доведени или оних који су их у тај затвор довели.

Током суђења, на предлог одбране окривљеног, суд је извео доказ читањем Рјешења о одређивању притвора против [REDACTED] као и налоге од 21. августа 1992. године да се из притвора изузима [REDACTED] ради обављања оперативних радњи, по предмету због ког је одређена мера притвора, у сатници од 11.30-12.50 часова а ти су налози такође читани и када је у питању сведок [REDACTED] и [REDACTED]

Оценом свих изведених доказа на ову околност, суд налази да су сва лица наведена у оптужници, изузев сведока [REDACTED] противправно затварана и да их је противправно затворио окривљени Хусеин Мујановић, у својству управника затвора. Ни за једно од затворених лица не постоји икакав траг о томе да су затворени на основу било какве одлуке неког надлежног органа и у поступку који је против њих у том тренутку покренут, или је текао. Према томе, окривљени је без неопходне одлуке и основа, цивиле српске националности која су му доведени, држао затворена све време током којег се налазио на месту управника затвора. Будући да за сведока [REDACTED] постоји писмена одлука о притварању, суд налази да је он притворен на законом прописан начин, иако овај сведок наводи да никакву одлуку није добио, будући да нема сумње у веродостојност Рјешења о одређивању притвора против [REDACTED]. Међутим, када су у питању Налози за изузимање из притвора, они према ставу судског већа не представљају основ за притварање, нити се по својој суштини могу сматрати посредним доказом за постојање такве одлуке, због чега суд налази да су ови сведоци, како то и оптужница тврди, притворени противзаконито. Разлог за овакав став суда лежи у томе што је окривљени устројио евиденцију затвореника и био одговоран за њихов број, па је свако напуштање затвора неког од затворених лица могло за њега имати последицу, то се на крају десило и са затвореником [REDACTED], због чега су и достављани ови налози, као осигурање за окривљеног Мујановића, а не као законито поступање.

Тачком 2. изреке окривљеном се ставља на терет нечовечно поступање, да је према затвореним српским цивилима у својству управника војничког притвора поступао нечовечно, наносио им тешке душевне патње и држао их притворене без минималних услова за живот. Сви испитани сведоци, јединствено, у својим су сведочењима навели да су им током боравка у затвору у гаражама наносене тешке душевне патње и да им тамо нису обезбеђени минимални егзистенцијални животни услови. Сви они су доследно навели како су боравили принудом и силом у гаражама које су преграђене, тако да су од једне гараже прављене две ћелије без прозора, вентилације, текуће воде и елементарних санитарних и других услова. Гараже су биле уздуж преграђене, уске, и нису омогућавале да се приликом спавања тело испружи, а осим тога, у свакој је било више затвореника него што је то простор омогућавао. Спавали су на бетонском поду, без лежајева и покривача, нужду вршили у једну лимену конзерву од војничког паковања поврћа, пред свим осталим затворенима у просторији, а канта је пражњена једном дневно. Хранили су се једним, или са највише два obroка дневно, а оброк се састојао од највише 12 или 13 кашика течности по особи, неки кажу супе, а неки чаја, неки користе израз сплачине, и једне кришке хлеба. На сваку ћелију дељена је једна пластична флаша воде дневно. Затвореници су били изгладњивани и током боравка сви изгубили између 25 и више од 50 килограма телесне тежине, једнако мушкарци и жене. Основна здравствена заштита им није пружана, иако је окривљени свакодневно контролисао шетње затвореника и могао јасно да види у каквом су се здравственом стању налазили.

Окривљени се бранио, а његови браниоци истицали, да су услови живота тог тренутка у Храсници били неиздрживи и једнаки за све. Наводили су да су ратна дејства била непрекидна, да је била оскудица у храни, да је водовод био прекинут и ван функције. Због тога, према наводима одбране, није било могуће затвореницима пружити више од онога што им је дато, те да ни они који су их затворили нису имали више хране и хигијене од затвореника. Окривљени је требовао ћебад и инвентар, али то није добио у свом мандату.

Суд је у погледу утврђивања чињеница за ову тачку, веру поклатио исказима сведока, који су дали готово истоветне исказе о условима живота у затвору. Сви сведоци веома јасно и детаљно описују ове околности, а њихови су искази о тој теми подударни, али и комплементарни, јер, када су у питању разни детаљи, свако их памти у складу са својим сензибилитетом и приоритетима, па се тако искази испитаних сведока потпуно подударају о главним околностима, изгледу затвора и услова у њему, а особени су, једни друге допуњују, у поводу детаља који се односе на последице тих услова за њих и лица која су била у њиховој близини. Осим тога, свако од затвореника је имао своја лична искуства и, могу слободно рећи, муке, које и данас живо памти, па изношење тих детаља њихове исказе чине крајње веродостојним и истинитим. Зато је суд на њима и засновао своју одлуку. Истовремено, несумњиво је да су општи животни услови у Храсници тога времена били онакви какве окривљени и његова одбрана описују, али је окривљени у својству управника војничког притвора оружаних снага Армије БиХ у гаражама, био дужан да обезбеди елементарне услове за живот затвореника што он очито није желео, већ им је, супротно од тога, у највећој мери отежавао преживљавање. Околност да је и лично учествовао у физичком мучењу затвореника, без сумње указује на његов генерални однос према њима, па је и ускраћивање елементарних животних услова очито саставни део његовог односа према затвореницима. Потврду оваквог закључка, суд налази у казивању већег броја сведока који наводе да су након смењивања окривљеног са места управника и доласком новог, ██████████, услови живота у затвору видно поправљени, уз навођење и конкретних побољшања, као на пример могућност купања. Такође у Службеној забиљешки Пов.бр.87/92 од 04. октобра 1992. године њен творац ██████████ описујући догађај поводом којег је настала ова забиљешка, навео је да је затвореник ██████████ одведен на купање, те да услови у војничком привору нису у складу са тадашњим ЗКП-ом и да притворенике треба пребацивати у затвор у Зеницу. Ове две околности казују да је било услова за одржавање хигијене, али очито да је то селективно примењивано, па је ██████████ за кога сведоци причају да је у затвору био јер је једном војнику за казну отсекао главу, могао да иде на туширање, а српски цивили који су затворени без икаквог разлога осим разлога националне припадности, то право нису имали. Такође, сам ██████████ је овом забиљешком потврдио да су услови у војничком притвору у гаражама били нехумани, а о размерама тога може се уверити из онога што су о њима казивали испитани сведоци. Иначе, околност да је ██████████, исти онај који је сведоку ██████████ говорио како га Мујановић зове да му увече помаже у мучењу и пребијању српских цивила, а он одбио јер су у питању старији људи, жене и млади који нису војна лица, већ цивили, у својој Службеној забиљешки од 09. октобра 1992. године, наводи и сам окривљени Хусеин Мујановић. У том смислу, а имајући у виду један од навода браниоца окривљеног, треба рећи како су сведоци изјављивали да им је у основној школи, где су првобитно били затворени, било омогућено купање, као и да је вода долазила у одређеним периодима дана, тако да није било препрека да затвореници дневно добијају више од једне флаше воде по затвореничкој ћелији и да одржавају личну хигијену.

У контексту овога, неопходно је поменути део исказа оштећене [REDACTED] чији је супруг покојни [REDACTED] у договору са [REDACTED], овоме давао своју мокраћу да пије, јер су у тој мери били жедни пошто им није давана вода за пиће, и да се то одвијало све док нису претукли њеног супруга, па је почео да мокри крв. Ова трагична прича сама за себе довољно говори у којој мери није било елементарних услова за живот у војничком притвору у гаражама. Исти тај [REDACTED] је пак у свом исказу навео да му је, док је у ћелији лежао пребијен сломљене ноге која је крварила, пришао један затвореник и појео његову усирену крв која је на под истекла из ноге.

Тачком 3 изреке окривљени је оглашем кривим да је наредио непознатим затворским стражарима да се мушки затвореници ноћу изводе из њихових ћелија и одводе у атомско склониште, пребијају и муче, наносе им патње и повреде телесног интегритета.

1. Први од њих који се збио ноћу између 02. и 03. августа 1992. када је од последица пребијања смрт наступила код [REDACTED], док је једино [REDACTED] преживео, иако су за њега стражари помисли да је подлегао повредама.

Докази за ово утврђење суда леже у исказима сведока очевидаца, али и писменој документацији. Сви испитани сведоци сагласно наводе да су затвореници извођени у атомско склониште, да су им наносене велике патње, повреде телесног интегритета и здравља. Сведок [REDACTED], сведок [REDACTED], сведок [REDACTED], сведок [REDACTED] те сведок [REDACTED] веома су уверљиво и садржајно описивали своја сазнања о догађају у ноћи 02. и 03. августа 1992. на верски празник Илиндан. Њихови искази су у основи подударни, сагласни, а особености ситуација у којима су се појединачно налазили у тој ноћи чине те исказе конмплементарним. Сваки од сведока има своја сазнања о томе ко је и када одведен из своје ћелије и како је врећен и након тога, како је однет из ћелије, те где је сахрањен. Подударност исказа чита је у погледу чувара који су учествовали у пребијању, те руководећој и активној улози окривљеног у том догађају. Садржину споменутих исказа потврђује и исказ сведока [REDACTED], која је у својству сведока присуствовала ексхумацији и идентификацији посмртних остатака оштећених већег броја лица која су спомињана као жртве пребијања те ноћи.

Одбрана окривљеног на изнете тврдње била је, да он у наведено време није био управник затвора али је из изведених доказа потпуно јасно да је сигурно био, што је изнето на почетку овог кратког образложења. Велики је број сведока и потпуна подударност њихових исказа да би само вербално порицање извршења од стране окривљеног могло у ма којој мери да доведе у питање овако чврсте доказе.

2. Сведок оштећени [REDACTED] је у свом исказу навео да су једног дана, на почетку боравка у затвору у гаражама, по њега дошли затворски чувари, које је навео по имену и одвели га у канцеларију окривљеног Мујановића. У канцеларији је била присутна и секретарица управника Мујановића. Навео је даље да му је тада окривљени рекао да је Фочак, четник и [REDACTED] а затим га је тукао гвозденом шипком, арматуром, дебљине 10 цм, малтретирао га, иживљавао се на њему, ударао га

арматуром по глави и леђима, док га није оборио на тло. Док је лежао на тлу, окривљени га је шутирао ногама, тако да је услед батина изгубио свест, па су га тако онесвешћеног вратили у хелију.

Управо је сведочење сведока [REDACTED] било основ за опис под Б, тачке 3 изреке. Сведок [REDACTED] чији ће исказ суд детаљно оценити у писмено израђеној пресуди, исцрпан је и потпун извор сазнања за утврђивање одлучних чињеница о овом догађају. Он је и у истражном поступку и на главном претресу на истоветан начин описао догађај, као и остала сазнања која је имао о предмету суђења. Имајући, дакле, пред собом његов исказ, али и исказе сведока [REDACTED]

Одбрана окривљеног је да је сведок [REDACTED] недоследан у свом казивању, да у исказима које је давао о свом боравку у затвору гараже у поступцима пред другим судовима, није помињао окривљеног Мујановића уопште, а не да му је овај својим ударцима наносио телесне повреде, тако да се његово сведочење не сме прихватити нити се на њему може засновати одлука суда.

Као доказ за своју тврдњу, браниоци су предлагали да се у доказном поступку изведу докази упознавања са садржином исказа сведока [REDACTED] и још неколико других сведока које су давали у неким другим судским поступцима током времена, од догађаја, до овог суђења. Суд је одбио таква доказни предлог јер члановима 405 и 406 ЗКП није предвиђена законска могућност упознавања са садржином исказа сведока који је доступан и чије је испитивање могуће и остварено, а који је дао у неком другом судском поступку. Суд је дозволио могућност испитивања тих сведока у унакрсном испитивању, како би у тој процесној форми, која је допуштена и законита, постављали питања о евентуалном ранијем непомињању личности окривљеног у било ком контексту, како то браниоци тврде, али користећи ову процесну могућност, браниоци нису успели да доведу у питање тачност и истинитост исказа сведока за које су тврдили да окривљеног пред другим судовима сведочећи о истом овом догађају, нису помињали.

На крају, једнако као и под тачком 3 Б тако и у опису под В чињенице су утврђене на основу исказа оштећеног, жртве, [REDACTED], који је сва своја лична сазнања исцрпно изнео у сведочењу, описујући детаљно цео догађај, начин на који је изведе, како је и где тучен, ко га је тукао и где је тада био окривљени Мујановић и шта је радио, те како га је у мраку познао. Такође, у свом исказу овај је сведок изнео околност о упознавању окривљеног, који је купио кућу оца његовог кума, па га је виђао и пре рата, знао ко је и како изгледа. Услед тога, извесно је да код овог сведока није могло доћи до забуне у личности окривљеног Мујановића.

Као што је суд оценио разлог одбране о претходном догађају, на исти начин оценио је и ове. Наводи одбране о овом догађају истоветни су као и о претходном, због чега се могу на исти начин и уз исте разлоге оценити. Суштина је, да нема доказа који би својом садржином исказ сведока оштећеног оспорио или довео у питање његову истинитост, због чега је то сведочење ваљало прихватити и на њему засновати одлуку суда о кривици окривљеног за овај догађај.

На самом крају, треба истаћи да не постоји било каква забуна о томе да је управник војничког притвора био [REDACTED].

Наиме, на релевантној страници извештаја Комитета за прикупљање података о извршеним злочинима на територији претходне Југославије, коју је као доказ на предлог одбране извео суд стоји да је логор у Храсници настао тако да су Срби из села Брдине, Општина Коњиц, одвођени из логора Челебић у логор у Храсници. Пре свега, у конкретном случају овде није било реч о логору, то први поричу браниоци окривљеног, већ о војничком притвору, што прихвата и суд, а друго српски цивили који су оштећени у овом кривичном предмету нису из села Брдине, већ су сви живели у истом блоку зграда где се налазе гараже у које су затварани и познавали се међусобно у дугом периоду пре почетка ратних дејстава. Уз све ово неоспорно је да је [REDACTED] пошто је био [REDACTED] као јавна личност, био познат мештанима, тако да га не би ословљавали са Хусо или Санцаклија, описивали га и на друге алтернативне начине покушали да објасне о коме је реч, већ би га именовали именом и презименом, као и функцијом [REDACTED], ни на који начин не стварајући дилему око истоветности тог лица.

Када је у питању казна, она је резултат сви утврђених и оцењених околности које, у складу са законом утичу на њен избор, о чему ће детаљно бити речи у писмено израђеној пресуди, а у смислу чл.63 КЗ у изречену казну је урачунато време које је окривљени провео у притвору.

Трошкови су одмерени у складу са законом и на основу стварних расхода насталих вођењем поступка, уз законито одмерен судски паушал. Оштећени су својим имовинскоправним захтевом упућени на парницу.

Против ове пресуде допуштене је жалба, Апелационом суду у Београду, путем овог суда у року од 15 дана од дана пријема писмено израђене пресуде, а могуће је да се рок од 15 дана продужи на 30 уз захтев странака. Дакле, видим да колега Игњатовић?

Адвокат Душан Игњатовић: Да, господине председниче, ми тражимо рок, продужење рока на тридесет дана, и за одбрану и за окривљеног.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Одобрава се продужење рока за изјављивање жалбе са петнаест на тридесет дана.

Довршено у 13.43 часова

Записничар,

Председник већа-судија